

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem **v právní věci žalobce: J.P., nar. „X“, bytem „X“, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4 proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2.10.2015, čj. 63185/2015/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 29.7.2015, čj. MUPC 13180/2015, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zák. č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 06.06.2015 v 18:04 hod. na obchvatu u města Chvaletice, na silnici č. 322, mimo obec, v místě před křižovatkou s ulicí V Telčicích, ve směru jízdy na obec Přelouč, jakožto řidič vozidla tov. zn. Seat, registrační značky (spz) „X“, nerespektoval svislé dopravní značení B20a („Nejvyšší dovolená rychlost“), které místní úpravou stanovovalo nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 27 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně žalobce namítl, že žalovaný v žalovaném rozhodnutí „vyšel zcela z nedostatečného důkazového materiálu, či vyšel z vadného důkazového materiálu“, přičemž poukázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, čj. 1As 96/2008, který obsahuje závěr, že úřední záznam o spáchání přestupku poskytuje správnímu orgánu jen předběžnou informaci o věci a nelze ji považovat za důkazní prostředek. Zmocněnec žalobce Ing. J. žádal na ústním jednání odročení jednání, když navrhoval předvolat k výslechu svědky – policisty, jejich výslech však správní orgán neprovedl s odůvodněním, že žalobce ani zmocněnec nejsou proškoleni k obsluze rychloměru a nejsou způsobilí k výslechu. Tato argumentace je v rozporu s článkem 6 Evropské úmluvy, s právem žalobce na spravedlivý proces atd. Odmítnutí provedení svědeckých výpovědí měl řádně správní orgán zdůvodnit. Zamítnutím žalobcova odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně vzniká nebezpečný precedens „kde by uznáním tohoto postupu mohly správní orgány odmítat veškeré návrhy důkazů k prokázání nevinu obviněných v přestupkovém řízení z důvodu neodbornosti“. Dále žalobce namítl, že předmětné měření „zcela jistě neproběhlo v souladu s Návodem k obsluze, což by prokázal výslech policistů“. Dále tvrdil, že „automobil na snímku z rychloměru je neidentifikovatelný, kdy není možné přiřadit vozidlo žalobce k vozidlu zobrazenému na tomto snímku“. Záměrný kříž nebyl umístěn na přední části vozidla, což je v rozporu se závazným pokynem Českého metrologického institutu, neumístěním záměrného kříže na vozidlo došlo k reflexi a tedy zkreslení naměřené rychlosti. Žalobce by výslechem policistů i provedením Návodu k obsluze prokázal pochybení při měření. Žalobce namítl, že i „samotná privilegovanost důkazu“ provedeného záznamem z rychloměru má „své jisté meze“, nelze ji aplikovat paušálně. Pokud Návod k obsluze dodržen nebyl, měření vykazuje vady, které nelze v řízení nijak zhojit a takový důkaz nemůže mít privilegované postavení. Žalobce sice „neví“, jaké chyby se policisté při měření dopustili, ale „ví“, že záměrný kříž se nachází mimo vozidlo, a takové měření není použitelné jako důkaz, žalobce navrhl provést důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu, který předloží při jednání. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na žalované rozhodnutí a setrval na své argumentaci uvedené zejména v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí

vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se **správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.** Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na **přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů** (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývá, že na základě podkladů týkajících se spáchání zmíněného přestupku žalobcem zahájil správní orgán I. stupně řízení o přestupku, přičemž nařídil ústní jednání na den 29.7.2015, na které se dostavil **zmocněnec žalobce Ing. J.** Ten při jednání do protokolu uvedl, že žalobce popírá, že by se dopustil přestupkového jednání, že si není vědom, že by v daném úseku překročil stanovenou rychlost, dále **pouze v obecné rovině tvrdil**, že „*změření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno zakročujícími policisty v rozporu s návodem k použití daného laserového rychloměru*“. Na podporu tohoto tvrzení navrhl výslech zakročujících policistů, aby „*jim mohl klást otázky ohledně nastavení laserového rychloměru před změřením rychlosti vozidla žalobce a otázky ohledně výběru místa měření rychlosti vozidel v uvedený den*“. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že při tomto jednání a ani **v odvolání** (které bylo podáno v **blanketní formě**) **nebyla uplatněna námitka obsažená až**

v žalobě, která se týkala „umístění“ záměrného kříže při měření rychlosti zmíněného vozidla řízeného žalobcem. Správní orgán provedl při jednání dokazování, přičemž jako podklady k rozhodnutí o přestupku byly použity následující: oznámení podezření o přestupku od Městské policie Chvaletice s popisem věci a zjištěných skutečností, snímky měřeného vozidla s identifikací registrační značky vozidla, barevná fotodokumentace vozidla a řidiče po zastavení vozidla s popisem události, dokumentace dopravního značení měřeného úseku po obou stranách komunikace, kde bylo měření prováděno, ověřovací list na měřidlo – silniční laserový rychloměr typ LTI 20/20 TruCam, platnost ověření do 13.5.2016, dále potvrzení o školení obsluhy operátora tohoto měřiče vydané ATS-TELCOM Praha a.s., dále obecně závazná vyhláška Města Chvaletice o zřízení Městské policie Chvaletice, stanovisko Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 20.5.2015 týkající se schválení míst měření pro Městskou policii Chvaletice v uvedeném úseku, oznámení o zahájení řízení o přestupku, sdělení obvinění, poučení obviněného a předvolání k ústnímu jednání, protokol o ústním jednání ze dne 29.7.2015. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že uvedené podklady považoval správní orgán I. stupně za dostatečné, záznam z kalibrovaného měřicího zařízení považoval správní orgán za privilegovaný důkaz ve vztahu k důkazům ostatním a jednoznačně ve svém rozhodnutí konstatoval, že „vzhledem k důkazům, které dostatečně prokazují spáchání skutku obviněným, správní orgán nevyhověl návrhu zmocněnce, nenarizoval další ústní jednání a nepředvolal zasahující strážníky, neboť s odkazem na výše uvedené, považuje tyto důkazy za nadbytečné a má zato, že pokud by byly provedeny, nepřineslo by jejich provedení významnější skutečnosti mající důkazní váhu“ (srov. str. 5 rozhodnutí orgánu I. stupně). Již tato část odůvodnění správního orgánu I. stupně zcela postačovala k tomu, že odmítnutí provedení důkazů správním orgánem I. stupně, které navrhoval zmocněnec Ing. J. u jednání (výslech zakročujících policistů) **bylo dostatečným způsobem odůvodněno a soud je nepovažuje za nezákonné. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35).** Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68, publikovaném pod č.3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“. V nyní posuzované věci již správní orgán I. stupně dostal tomuto požadavku, když **podklady, které použil ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, kde se žalobce dopustil zmíněného přestupku.** Žalobcem uplatněné námitky tak samy o sobě nemohly bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že **podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35).** Z uvedených podkladů vyplývá, že po změření rychlosti bylo vozidlo řízené žalobcem zastaveno a kontrolováno Městskou policií, přičemž z fotodokumentace vyplývá, že se jednalo o výše zmíněné vozidlo s jasnou registrační značkou, přičemž žalobce jako řidič tohoto vozidla byl na místě kontroly dle přiložených dokladů ztotožněn. **Pro věc bylo klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky (nebyl ve vlastnictví soukromé osoby) a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen.** V daném případě měřicí zařízení, o jehož identitě nebyla

žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek dle § 11 odst. 1 zák. č. 505/1990Sb., o metrologii, v platném znění). **Uvedené podklady postačují plně k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil zmíněného přestupku, přičemž by měření vůbec neproběhlo z důvodu chybného měření, tak by výsledek měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla nebyl vůbec zaznamenán, jak soud ještě dále uvede (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60 a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).** Námitky žalobce jsou pouze účelového charakteru a to z následujících důvodů:

Pro právního zástupce žalobce je již typické, že obhájí účelovou a obstrukční strategii zmocněnců žalobců (například výše zmíněný Ing. J., dále M. V., P. K., K. S., R. K.), kde „nikoliv náhodou“ zastupuje v soudních řízeních žalobce v přestupkových věcech (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31 a dále pak ve vztahu k hodnocení účelové a obstrukční strategie zmocněnce Ing. J. a hodnocení zastoupení Mgr. Topola – srov. rozsudek NSS ze dne 18.11.2015, č.j. 10As 210/2014-46, **kdy tato strategie je hodnocena jako promyšlený postup..., která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.**“, dále pak zejména rozsudek NSS ze dne 31.3.2016, č.j. 4 As 282/2015-32). **Není tedy náhodou, že zástupce žalobce v žalobě účelově „vybírá“ z fondu judikatury NSS či Ústavního soudu rozhodnutí, která se mu „hodí“ a pomíjí ta rozhodnutí, která naopak je třeba na danou věc aplikovat. To se týká již první námitky o tom, že údajně správní orgán I. stupně „vyšel zcela z nedostatečného důkazového materiálu, či vyšel z vadného důkazového materiálu“, přičemž žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115, podle něhož nelze úřední záznam považovat za důkazní prostředek. Zástupce žalobce však zcela účelově pominul, že podle tohoto rozsudku lze úřední záznam použít jako důkazní prostředek, avšak dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech (srov. i rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52).** V projednávané věci však byl tento rozsudek citovaný v žalobě neaplikovatelný, protože úřední záznam v projednávané věci nebyl přece jediným podkladem k rozhodnutí o přestupku, to přece muselo být zástupci žalobce zcela jasné, ostatně sám v žalobě zpochybňoval další podklady rozhodnutí, tj. např. pořízení záznamu z měření rychlosti vozidla, čili buď je jeho námitka mylná, nebo pouze účelová, v žádném případě však není důvodná. Stejným účelovým způsobem „vytrhnul“ žalobce z odůvodnění rozhodnutí o přestupku jeden ze závěrů správního orgánu I. stupně, kdy „kritizoval“ tento závěr správního orgánu: *„K tomu správní orgán uvádí, že má pro případnou potřebu správních řízení k dispozici rozsáhlý manuál k zařízení pro měření rychlosti, ale správní orgán není osobou způsobilou k obsluze uvedeného zařízení, nebyl účasten žádného školení a nebylo mu vydáno žádné osvědčení a není ani osobou oprávněnou posuzovat a hodnotit odbornou způsobilost držitele osvědčení pro obsluhu předmětného technického zařízení, které této osobě byla vydáno osobou oprávněnou. Stejně tak obviněný, ani jeho zmocněnec, nedoložil, že by byl osobou způsobilou k ovládání tohoto zařízení pro měření rychlosti, ani to, že je osobou oprávněnou posuzovat a přezkušovat osoby, které nositelem takového osvědčení, vydaného zákonnou formou, jsou. Strážník se školení účastnil a byl mu na toto vydán příslušný certifikát, který je doložen ve spisovém materiálu.“* Opět však zcela účelově pominul, že tento závěr nebyl stěžejním pro zdůvodnění neprovedení navrhnutých důkazů, tj. výsledkem zasahujících strážníků městské policie. Bud' tedy přehlédl nedopatřením či úmyslně, že v předchozím odstavci správní orgán I. stupně se zcela řádným způsobem vypořádal s odůvodněním neprovedení navrhnutého důkazu, když uvedl: *“Vzhledem k důkazům, které dostatečně prokazují spáchání skutku obviněným, správní orgán nevyhověl návrhu zmocněnce, nenařizoval další ústní jednání a nepředvolal zasahující strážníky, neboť s odkazem na výše uvedené, považuje tyto důkazy za nadbytečné*

a má zato, že pokud by byly provedeny, nepřineslo by jejich provedení významnější skutečnosti mající důkazní váhu.“ V této souvislosti v předchozí části odůvodnění rozhodnutí o přestupku pak jsou uvedeny podklady rozhodnutí, tj. provedené důkazy a dále i podrobně jejich hodnocení. Správní orgány sice musí v průběhu celého řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, avšak „*to pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést - důkaz provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.11.2009, čj. 2As 17/2009-60). Uvedené zdůvodnění neprovedení výsledku policistů považuje krajský soud za zcela dostatečné a „*řádne*“, **neboť sám zmocněnec žalobce Ing. J. při ústním jednání nekonkretizoval své námitky proti měření rychlosti vozidla tak, aby z nich vyvstala potřeba provést ještě další dokazování, tj. uvedený důkaz výsledkem policistů. Jestliže z obecného tvrzení zmocněnce Ing. J. při ústním jednání konaném dne 29.7.2015 nevyplývá žádná konkrétní věcná námitka proti měření vozidla, tj. jedná se pouze o obecné tvrzení žalobce o tom, že se přestupku nedopustil a že měření rychlosti bylo údajně provedeno v rozporu s návodem k použití měřícího zařízení, aniž by tyto obecné, spekulativní úvahy, byly podloženy nějakou konkrétní věcnou námitkou, a jestliže z podkladů rozhodnutí lze vyvodit závěr o existenci viny žalobce, tak v tom případě proto nevznikla potřeba provést dokazování výsledkem policistů, přičemž takové dokazování by bylo již nadbytečné. Z námitky Ing. J. je zcela zřejmé, že se jednalo o účelovou námitku obstrukčního charakteru, s cílem protáhnout přestupkové jednání, neboť tento zástupce hodlal „klást otázky“ ohledně nastavení laserového rychloměru a týkajícího se výběru místa měření rychlosti vozidel, aniž nějakou konkrétní věcnou námitku sám uvedl. Zmocněnec žalobce chtěl tak v podstatě „zkoušet“ policisty ze znalostí návodu k obsluze, což mu nepřísluší a proto i v této souvislosti je případné tvrzení správního orgánu I. stupně o tom, že on a ani žalobce či jeho zmocněnec nejsou osobou způsobilou k ovládání zařízení pro měření rychlosti a nejsou oprávněni posuzovat a „přezkušovat“ osoby, které jsou nositelem takového osvědčení, když tímto nositelem je strážník, který se účastnil školení a byl mu vydán příslušný certifikát. To by pak ad absurdum muselo být vyhověno případnému návrhu tohoto zmocněnce třeba na provedení důkazu výsledkem policistů za účelem ověření jejich znalosti z vyhlášky pravidel silničního provozu atd. Na účinné zpochybnění výsledku měření by totiž musely být zcela nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, čj. 1As 83/2013-60). Zmíněné spekulativní námitky zmocněnce žalobce vznesené při ústním jednání správního orgánu I. stupně o údajném nedodržení návodu k obsluze atd. nemohou být považovány bez dalšího za účinné zpochybnění výsledku měření s tím, že by k odstranění pochybnosti vznikla potřeba provést další dokazování, třeba výsledkem strážníků městské policie provádějících měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem. K uvedeným závěrům krajského soudu ještě přistupují další, které samy o sobě svědčí o nedůvodnosti žalobních námitek.**

Zmocněnec žalobce a zejména pak zástupce žalobce si totiž neuvědomili, že je sice v přestupkovém řízení primární **důkazní břemeno na správním orgánu**, když se v tomto řízení vychází ze zásady oficiality. **To však samo o sobě bez dalšího neznamená, že by správní orgán měl vytvářet podmínky pro jakousi revizi zmíněného měření rychlosti a ověřovat, zda bylo postupováno při měření v souladu s návodem k použití měřícího zařízení.** V tomto případě se totiž jedná o otázku dokazování ve správním řízení, kdy podle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., v platném znění) pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu. Správní orgán, který sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není povinen akceptovat ani všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, když pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, tj. proč zejména považuje navržené důkazy za nadbytečné. **V dané věci je zcela jasné, proč správní orgán považoval zjištění skutkového stavu za dostatečný, nevyvolávají pochybnosti** (argumentace soudu již výše), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i NSS za dostatečné, nasvědčující spáchání daného přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). **Zmocněnec žalobce a zástupce žalobce v soudním řízení zcela přehlédli, že uplatnění zásady oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak „pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal“** (srov. § 52 správního řádu a srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Opačný případ by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho zmocněnce by musel dokazovat správní orgán, což by „vedlo ke zcela absurdním situacím“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). To by pak ad absurdum jednoduše obviněný či jeho zmocněnec mohli zpochybnit provedené dokazování a zjištěný skutkový stav jen větou: *„Přestupku jsem se nedopustil, měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, je potřeba provést další dokazování a „prozkoušet“ policisty z toho, jak aplikovali návod k obsluze.“*, tj. bez jakékoliv konkrétní věcné námitky vyvolávající pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu (§ 3 správního řádu) a správní orgán ex officio by musel vyhledávat za pomoci dalšího dokazování další skutková zjištění za účelem potvrzení či vyvrácení takovéto zcela obecné, spekulativní a účelové námitky. **Ale o to se právě jedná autorům této účelové a obstrukční strategie, tj. zpochybnit zcela dostatečným způsobem zjištěný skutkový stav věci za účelem „umělého“ vyvolání potřeby dalšího dokazování, tedy protažení přestupkového řízení za účelem prekluze odpovědnosti za přestupek. A že tato úvaha krajského soudu není nereálná, vyplývá i ze způsobu zvolené strategie, kdy zmocněnec jen obecně v přestupkovém řízení správnímu orgánu I. stupně naznačí své pochybnosti o skutkovém stavu, navrhne další dokazování, poté však – po vydání rozhodnutí o přestupku – je podáno pouze blanketní odvolání a věcné námitky a i námitky procesního charakteru vznesl zmíněný zástupce žalobce až v žalobě. Tato strategie zřejmě počítá s tím, že když se „přeskočí“ možnost posouzení těchto účelových námitek v odvolacím řízení, takže soud již nebude provádět další podrobné dokazování a doplnění skutkového stavu, neboť potřeba zásadního či rozsáhlého skutkového stavu je důvodem pro zrušení žalobou na napadená rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§ 76 odst. 1 písm. b s.ř.s.).** Rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16, kterým argumentoval v této souvislosti zástupce žalobce při jednání, se obecně nevztahuje na celé správní soudnictví, jak účelově tvrdil, ale vztahovalo se jen k azylovému řízení a Ústavní soud v něm mimo jiné uvedl, že *„při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu“* (v dané věci žalobce takovým žadatelem rozhodně nebyl) a navíc k tomu, aby se soud zabýval novými skutečnostmi sdělenými až v žalobě, musí existovat „ospravedlnitelné důvody“, které Ústavní soud specifikoval konkrétně jen k azylovým věcem, a nelze je vůbec aplikovat v případě tvrzení zástupce žalobce, že žalobce byl schopen svoji „obhajobu formulovat až po konzultaci s advokátem“ a po „seznámení se s problematikou

celé věci“, že údajně neměl na advokáta po dobu správního řízení finanční prostředky. Takovému tvrzení žalobce nelze uvěřit, když jednak nejsou vzhledem k obsahu cit. rozhodnutí Ústavního soudu právně relevantní a jednak svá tvrzení žalobce ničím nedoložil, když naopak jeho případ je stejný jako dlouhá řada dalších, řešených už i judikaturou NSS, kdy k účelové a obstrukční strategii završované žalobami advokáta Mgr. Topola patří i skutečnost, že v přestupkovém řízení zastupují stále stejní zmocněnci, jednající účelově a obstrukčně, přičemž ing. J. je jedním z jejich takových „odborníků“ a toto zastoupení se týká řidičů, kteří si nikoliv zadarmo sjednají pojištění proti pokutám, ostatně to plyne i ze skutečnosti, že soudní poplatek za žalobce zaplatila „Motoristická vzájemná pojišťovna“. Ve své účelové argumentaci se však autoři této obstrukční a účelové strategie poněkud „přepočítali“, a to z následujících důvodů:

Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně k dispozici toho, kdo jej podal. **Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto úlohu a pozici nemůže nahradit.** Pro odvolání ve správním - přestupkovém řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. **omezený revizní princip**. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. **Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.** Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž nemůže být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. **Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, čj. 2As 56/2007-71, publikovaný pod č.1580/2008Sb. NSS, dále i rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, čj. 2As 215/2014-43).** V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku žalobcem. Námitku nesprávnosti měření z důvodu údajné nedostatečné identifikace měřeného vozidla, nepořízené fotodokumentace a z důvodu, že „záměrný“ kříž nebyl umístěn na přední části vozidla, tedy že měření je v rozporu s návodem k obsluze, konkrétně uplatnil takto žalobce až v žalobě, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení odvolacím. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl žalobce důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Pokud se žalobce domníval, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Když však tuto konkrétní námitku uplatnil až v žalobě, tak k tomu uvádí krajský soud následující:

Krajský soud není správním orgánem, který namísto odvolacího orgánu by se měl nově zabývat s námitkami proti rozhodnutí o přestupku, které žalobce mohl uplatnit v odvolání, ale neučinil tak, tedy v podstatě nevyužil možnosti tyto námitky uplatnit v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Případ, kdy bylo v přestupkové věci podáno jen blanketní odvolání, avšak námitky byly obsaženy až v žalobě, vyhodnotil již NSS jako **účelový**. Pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, *„je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, a zejména pak je podstatný závěr uvedený v rozsudku NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2As 215/2014-43, podle něhož *„správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem“*, když *„smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí*

soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily“). Rovněž obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7As 93/2015-36 konstatoval, že „**jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily“.**

Krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení a není povinen ani oprávněn nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu z důvodu, že žalobce, resp. jeho zmocněnec zůstal v odvolacím řízení zcela pasivní z důvodu aplikace uvedené účelové a obstrukční strategie a není povinen nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu v této konkrétní námitce namísto odvolacího správního orgánu uvádět věcnou argumentaci. To by pak ad absurdum mohla být ze správního řádu vypuštěna část týkající odvolacího řízení a odvolání by rovnou mohlo být podáváno jako žaloba přímo soudu ve správním soudnictví. Již uvedené závěry by podle názoru krajského soudu plně postačovaly k tomu, že by mohl soud vyslovit závěr o zamítnutí žaloby. Krajský soud však přesto se k uvedené věcné námitce vyjádřil následujícím způsobem:

Z provedeného **dokazování při jednání soudu** dne 8.6.2016, a to z předloženého videozáznamu a fotografie z měření na CD vyplývá, že **záměrný kříž byl umístěn na zmíněném vozidle**. Pokud je ve správním spisu založen snímek, ze kterého to nevyplyvá, tak je třeba konstatovat, že snímky se pořizují z uvedeného videozáznamu, který nezachycuje jen okamžik, kdy je tento kříž umístěn na vozidle a do spisu byl založen snímek právě z takového okamžiku, přičemž ale z videozáznamu a snímku na CD z měření vyplývá, že tento kříž se v okamžiku měření na vozidle nacházel. Ostatní pochybnosti žalobce nepovažoval soud za důvodné, neboť z okolností dané věci nevyplyvá, že by strážníci provádějící měření či správní orgány měli důvod „falšovat“ tento záznam.

Není pravdou, že by z předložené fotodokumentace založené ve správním spisu nebylo zřejmé, že „*automobil na snímku z rychloměru je neidentifikovatelný*“, opak je pravdou. Krajský soud vyžádal návod k obsluze měřicího zařízení a **provedl jím rovněž důkaz u jednání soudu** za účelem zjištění, **zda v případě tohoto měřicího zařízení je jeho funkce automatická, čili zda lze aplikovat na daný případ judikaturu NSS, dle které pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, čj. 3As 82/2012-27 a ze dne 4.12.2013, čj. 1As 83/2013-60).** Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není.

Z návodu k obsluze týkajícího se daného měřicího zařízení (laserový měřič LTI 20/20 TruCam) vyplývá, že v případě chybného měření by se na monitoru měřicího zařízení objevilo **chybové hlášení** (str. 53 návodu k obsluze, resp. Uživatelského manuálu k danému přístroji). Ostatně uvedenou automatickou funkci přístroje TruCAM potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 3.3.2016, č.j. 7 As 276/2015-38, když konstatoval, že „*z jeho uživatelského*

*manuálu, který je založen ve správním spisu, jednoznačně vyplývá, že jde o ruční laserový měřič, jehož volitelným vybavením je i tyčový stativ. Tento přístroj je proto možné užít jak ručně, tak i na tyčovém stativu. Na str. 53 uživatelského manuálu se uvádí, že „Funkčnost systému TruCAM je zajišťována pomocí různých algoritmů, které zajišťují, aby nebylo možné zobrazit špatnou hodnotu naměřené rychlosti. Kontrolní mechanismy zajišťují, že **pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCAMem atd.) objeví se chybové hlášení.**“ Z uvedeného je tedy jednoznačně zřejmé, že pokud měřicí přístroj nemá stabilizovanou polohu, měření rychlosti se neprovede. Magistrát proto nepochybil, když odmítl provést důkaz výsledkem svědků (příslušníků městské policie), protože o skutkovém stavu neexistovaly žádné důvodné pochybnosti.“*

Jestliže tedy rychlost zmíněného vozidla řízeného žalobcem **byla zaznamenána, nemohlo dojít k nedodržení návodu k obsluze a zejména pak nemohlo dojít k chybě při měření rychlosti tohoto vozidla. Protože fotografie měřeného vozidla založená ve spisu byla zpracována jen jako jedna z videozáznamu z měření rychlosti uvedeného vozidla, krajský soud, jak již výše uvedl, provedl dále u jednání soudu důkaz předloženým videozáznamem z měření rychlosti daného vozidla, ze kterého vyplývá, že záměrný kříž byl na něm umístěn. Tím soud doplnil skutkový stav věci, což je v souladu s principem plné jurisdikce. Pokud žalobce ještě zpochybňoval „privilegovanost důkazů“ z hlediska aplikace právní úpravy metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel, tak je třeba mu připomenout z judikatury NSS, kterou sám tak hojně s oblibou cituje, že si žalobce mohl „jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, čj. 1As 42/2011-115), a to dle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož, u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Žalobce či jeho zmocněnec však nic takového neučinil a namísto toho volil jinou cestu, kdy si byl zřejmě vědom, že by v případě aplikace tohoto doporučeného postupu určitě neuspěl (jinak by přece tuto zákonnou možnost využil). Namísto toho uplatnil pouze účelově obecné, **spekulativní námitky, když konkrétní věcnou námitku uvedl až v žalobě, z čehož lze jen vyvodit a potvrdit závěr o účelovosti a obstrukčnosti takového postupu, který však nebyl použit ve prospěch řádné a kvalitní ochrany práv žalobce jako účastníka správního či soudního řízení, ale spíše naopak, a to paradoxně proti jeho zájmům. Na tom nemůže nic změnit skutečnost, že zástupce žalobce předložil v den soudního jednání (jak bývá již jeho zvykem) stanovisko ČMI ze dne 27.11.2015, přičemž nebyl schopen ani prokázat, že by se konkrétně vztahovalo k dané věci, tj. že by ČMI byl předložen záznam z měření za účelem jeho posouzení. Naopak soud z provedeného důkazu listinou, tj. z vyjádření ČMI ze dne 10.5.2016 ve věci řešené podepsaným soudem pod sp.zn. zjistil, že uvedené stanovisko není možné aplikovat jako obecné vyjádření vztahující se ke všem případům a nepřímou naznačuje, že v podstatě je zástupce žalobce účelově zneužívá. Navíc z videozáznamu, který se na rozdíl od stanoviska ČMI vztahuje k dané věci, vyplývá, že záměrný kříž na vozidle umístěn byl. Proto skutkový stav věci považoval krajský soud spolehlivě a dostatečně zjištěný, nepřihlédl k účelově předloženému stanovisku ČMI a neprováděl již další dokazování.****

Ostatně k uvedené **účelové a obstrukční strategii** se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudek ze dne 18.11.2015, čj. 10As 210/2014-46, když konstatoval, že „**procesní**

důsledky, které vyvolala popsaná strategie, může stěžovatel přičíst jen sám sobě, případně osobám, které mu tuto strategii doporučily. Domnívá-li se stěžovatel, že mu v důsledku jednání Ing. J. vznikla škoda, může se její náhrady domáhat občanskoprávní cestou.“ Volba zástupce je odpovědností účastníka řízení a ten nese s takovou strategií spojená rizika (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, čj. 8As 57/2015-46). Pokud zástupce žalobce aplikoval v žalobě nálezu Ústavního soudu ze dne 20.4.2011, sp. zn. IV ÚS 3309/07, tak je třeba konstatovat, že naopak lze citaci tohoto nálezu Ústavního soudu použít proti argumentaci žalobce. V tomto nálezu se uvádí, že „*k tomu, aby rozhodování soudu nebylo zatíženo projevem libovůle, je nezbytné, aby soud každý důkaz, který byl v řízení předtím proveden – samozřejmě za předpokladu, že se vztahuje k relevantnímu tvrzení účastníka, učinil předmětem svých úvah a hodnocení*“ s tím, že pokud tak obecný soud neučiní, zatíží svá rozhodnutí vadami. V daném případě však **zmocněnec žalobce Ing. J.** žádné „relevantní“ tvrzení vyžadující potřebu dalšího provedení dokazování v přestupkovém řízení naopak neuvedl, tak tím spíše nevznikla správnímu orgánu povinnost „*učinít předmětem svých úvah a hodnocení*“ každý provedený důkaz, tj. zřejmě ve smyslu logiky žaloby navrhovaný výslech strážníků městské policie. Z tohoto nálezu vyplývá, že pokud se nejedná o „*relevantní tvrzení účastníka*“, tak naopak argumentum a contrario ani správní orgán, či dokonce soud ve správním soudnictví není povinen učinit předmětem svých úvah a hodnocení důkaz, který se vztahuje k takovému tvrzení. V daném případě navíc rozhodnutí o přestupku obsahovalo řádné zdůvodnění toho, proč uvedený navrhovaný důkaz nebyl proveden, k tomu soud navíc dodává, že ze strany zmocněnce žalobce se jednalo **pouze o uplatnění účelové a obstrukční strategie, která nepoživá právní ochrany** (srov. k této strategii viz výše). Vzhledem k tomu, že byl skutkový stav věci dostatečně zjištěn, bylo **nadbytečné provádět** i žalobcem navrhované dokazování vyjádřením Českého metrologického institutu.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.)

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová